

19. Aarg. Nr. 12.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

16. Juni 1919.

Lønningslovene.

Gennem Dagspressen naar Personalet efterhaanden at faa Sandheden at vide om den nye Lønningslov, det ene Sted staar der saadan, det andet Sted noget andet, og til syvende og sidst faar Tjenestemændene dannet sig et Billede af Lønningslovens Form og derefter tager Diskussionen fat mellem Tjenestemændene indbyrdes om Resultatet af Lønningskommissionens, Partierne paa Rigsdagen og Regeringens forenede Bestræbelser — for at slippe saa billigt og saa nemt fra det som muligt.

Det er sikkert og det kan ikke bestrides, at der er mange Hensyn at tage, forinden man naar saa vidt, at man kan lægge Kortene paa Bordet og sige til Tjenestemanden: Her er Resultatet og nu er I vel tilfredse.

Som Forholdene udvikler sig, er det imidlertid ganske klart, at baade Juli og August ja maaske September gaar, forinden vor Lønningslov bliver vedtaget, og det kan hændes, at det er bedst saaledes.

Der er jo nu bleven sat en saadan Fart paa, at Tjenestemændene kan have Grund til at ængstes for, at der ikke bliver Tid for dem til at komme til at snakke med, og det skulde dog helst ske forinden Lovens Vedtagelse, det er dog vidst det bedste.

Vi maa dog hellere vente en Maaned, eventuelt to og faa en tilfredsstillende Lønningslov, end vi skal til at have den lavet om umiddelbart efter den er vedtaget.

Det er ikke aldeles givet, at d'Hrr. Lovgivere kan stole paa, at Tjenestemændene — der ganske vist har vist, at de kan resignere — uanset Lovens Indhold tager imod hvad der bydes. Saadan er det slet ikke mere, Tjenestemændene kræver, saavel som alle andre Arbejdere, en ordentlig Løn for deres Arbejde og Medbestemmelsesret, og det er i sin Orden.

Men Tjenestemændene har nu faaet sat Form paa Billedet, de kan nu se, hvad der er dem tiltænkt, og efter de Røster at dømme, der nu stadig surrer os om Ørene, kan vi mærke og forstaa, at der er Uro, og Uroen stammer fra, at de har paa Fornemmelsen, at de skal snydes og narres.

Og Tjenestemændene har soleklar Ret til at kræve at blive lønnet paa samme Maade som alle andre Mennesker, nemlig med en Løn, der staar i det rigtige Forhold til Levedsmidlernes og andre Livsfornødenheders Værdi og til den almindelige Arbejdsløn.

Spørgsmaalet bliver da: har man indrettet sig paa dette og har man gennemført et saadant Princip konsekvent.

Lad os da se paa Sagen som den foreligger, og lad os saa dømme derom.

Det man har gjort er for det første, at man har lavet saa smaa Lønninger, som man overhovedet kunde være bekendt; men man kunde ikke komme frem med dem som de var tænkt, man maatte, for at de nogenlunde kunde passere, have dem suppleret med saavel Konjunkturtillæg som Dyrtdistillæg —

Stedtillæg vil vi ikke tale om i den Forbindelse, det kan have sin Berettigelse, naar det bliver retfærdig fordelt — og havde det ikke været nok, havde man vel fundet paa endnu et Tillæg. Og det bliver der vel ogsaa nok Brug for.

Men, som sagt, disse to Tillæg maatte der til for at det kunne slæbe af.

Vi vil derefter gerne spørge, om der er nogen af Statens timelønnede Folk, der er lønnet med Konjunkturtillæg? Saavidt vi ved, findes der ingen. Med Hensyn til Dyrtidstillægget gaar det paa den Maade, at Arbejderne har sikret sig, at dette gaar ind i Time-lønnen, hvis der skulde blive Tale om, at det skulde falde bort. Arbejderne er sikre paa, at de bevarer den Løn, de nu har, og den bliver sikkert større, gaar Priserne op; men mindre — nej, aldrig!

Men Tjenestemændene vil man nu give Lønninger paa en saadan Maade, at man paa Forhaand bestemmer, at en større Del skal falde bort om et Par Aar, uanset om Tiderne er blevne bedre eller daarligere.

Om dette er vi meget tilbøjelig til at mene, at Tjenestemændene, naar de ser denne Manøvre, vil protestere paa det kraftigste.

Og en Protest herimod er ikke alene fuldkommen berettiget, den er nødvendig. Vi maa nu, da vi har ventet saa længe, kræve, at Lønningsloven faar en saadan Form, at den virker tilfredsstillende.

Det er Beløb fra ca. 1100 Kr. til ca. 1800 Kr., der eventuelt kunne komme til at falde bort, og dette vilde medføre, at Tjenestemændene, i Sammenligning med Arbejdere, vilde komme til at høre til Samfundets daarligst stillede Borgere i gen.

Man ser ligeledes, at Lønningslovens Form er gjort meget behændig. Man har hævet de lavest lønnede Tjenestemænds Løn mest, man har gjort Begyndelseslønninger forholdsvis større, der er ikke mere et saa stort Spring fra den ene Ende til den anden.

Vi ved meget godt, at dette er det rigtige Princip, og vi skal være de sidste til at sige noget herimod; men er det retfærdig mod de ældre, som har maattet trække for en ussel Begyndelsesløn, at de nu skal opnaa at se, at den store Slutløn pludselig forsvin-

der, den som de har haabet paa skulde bringe Solskinnet ind i Hjemmet efter de mange Graavejrsdage.

Man har med dette System gennemført et godt demokratisk System og samtidig gjort, hvad man har ment burde gøres for at tilfredsstille de unge, de mest mobile, dem, der er mest Grund til at frygte — hvis de er utilfredse. De gamle er man ikke bange for!!

Spørgsmaalet er: faar man dem tilfreds-stillet? Vi faar se! Har man faaet lavet en god Lønningslov eller har man lavet en daarlig Lønningslov?

Vi mener, at der vil blive megen Uro om Loven, hvis alle de forskellige Tillæg skal blive staaende. De maa slettes og den virkelige Løn hæves saaledes, at den mindst faar den Størrelse, der nu er fastsat med disse Tillæg.

Og saa maa man forøvrigt beholde det nuværende Dyrtidstillæg.

Rigsdagen har taget Ferie til 17. Juni, det tyder ikke paa, at man har den rette Forslaaelse af, at Tjenestemændene mangler Penge.

Vi vil imidlertid haabe, at Regeringen søger Finansudvalgets Samtykke til at udbetale Oktobertillægget til Juli og dernæst gør Skridt til, at der ligeledes de følgende Maaneder, indtil vi faar den nye Lønningslov, udbetales Tjenestemændene flere Penge, saaledes at de kan komme Sommeren over paa anstændig Maade.

Der maa anvises Tjenestemændene Penge hurtigt, de maa have dem, medens det er Sommer.

Om igen.

Af Dagspressen vil vore Medlemmer være gjort bekendt med de Grundregter efter hvilke den nye Lønningslov skal bygges op.

Man fristes derefter til at udbryde: „Herre Gud, var det for at opnaa dette Resultat, at vi nedsatte en Lønningskommission, der nu har siddet i Arbejde til op over Ørene, Arbejde, der har taget dem saa fuldstændig fangen, at de helt har glemt at følge med

Udviklingen — eller maaske er det slet ikke Kommissionens Overvejelse, der har dannet Grundlaget for de fremsatte Forslag. Maaske er det, naar man ser nærmere til, de forskellige Partiers store Kærlighed til den betrængte Statskasse, som har været den egentlige Drivfjeder til det som er sket og som vil ske i den nærmeste Fremtid.

Vi læste for nogle Dage siden i forskellige Blade en Meddelelse, der omtalte, at nu skulde Tjenestemændenes Lønninger reguleres, og sluttede med at sige: „Forslaget Vedtagelse vil medføre en voldsom Stigning af Statens Udgifter.“

Her er man netop inde paa den Betragtning, som jeg paapegede i min sidste Artikel. Vore Politikere betragter enhver stigende Udgift til Lønninger til Statens Tjenestemænd som en stigende Skattebyrde. For vi andre er det en ret generende Betragtning; thi vi ved, at er der noget, som kan sætte Befolkningen i Harnisk, saa er det nye Skatter. Vi er derfor ikke tjente med, at vore Lønninger kommer ind under denne Synsvinkel.

Af Meddelelserne fra Partimøderne i Rigsdagen, vil man yderligere faa denne vor Opfattelse bestyrket.

Forslaget, som det oprindelig var fremsat, var jo i sig selv ret kunstigt opbygget. Man skelnede mellem Grundløn, Stedtillæg, Konjunkturtillæg og endelig Dyrtidstillæg.

Man spørger sig selv: Hvorfor skal der dog saa mange Krumspring til for at bestemme Godtgørelsen for Personalet? Var det mon ikke tilstrækkeligt at undersøge, hvorledes vore Lønninger staar i Forhold til de nuværende Priser og i Forhold til den øvrige Befolknings Indtægter i tilsvarende Stillinger og derefter regulere ogsaa vore Lønninger. Maaske det ogsaa er betimeligt at gøre nogen Forskel eftersom man bor paa en Plads, der er dyrere eller billigere, i saa Fald er det et Forhold, hvorom der absolut ikke med Held kan lovgives, men derimod et Forhold, der maa ordnes administrativt, d. v. s. ved Forhandling mellem Administration og Organisation. Det nu foreslaaede Stedtillæg paa ca. 270 Kr., faldende til Nul, er virkelig ikke alligevel i Stand til at udligne Forskellen paa Priserne i de forskellige Byer. Selv om det

ogsaa i Øjeblikket var et passende Beløb, saa er Forholdet af den Art, der hurtig forandres og altsaa hurtig trænger til Regulering, men nu staar det i Loven og kan ikke ændres uden at hele Apparatet sættes i Gang. Der imod forstaar vi absolut ikke, hvad der menes med Konjunkturtillæg. Nej, den er os for kunstig.

Vi kan altsaa forberede os paa at faa en Lønningstov, hvor Grundlønnen er det mindste Beløb, suppleret med forskellige Tillæg, der tilsammen giver som Resultat for Lokomotivfyrbøderne i Kjøbenhavn — hvis man kan dømme efter Dagspressens Opgivelser —, vil opvise en Slutløn af ca. 80 Kr. pr. Uge og Lokomotivførerne ca. 100 Kr. pr. Uge. Det vil sige i Øjeblikket. Hvorfor har man nu lavet Loven saa kunstig, hvorfor har man ikke ladet sig nøje med at fastsætte en Løn, der stod nogenlunde i Forhold til de Vilkaar, hvorunder vi i Øjeblikket lever, maaske suppleret med et Dyrtidstillæg, som paa en nem Maade, uafhængig af Loven, kunde gøres større eller mindre. Ja, hvorfor?

Venstres Partimøde, der krævede Konjunkturtillæget forhøjet med ca. 400 Kr., og den faste Løn tilsvarende mindre, fortæller os noget om Grunden.

Efter denne Beslutning, der er tiltraadt af Regeringen og de øvrige Partier, er det klart, at der er truffet et Kompromis — en politisk Manøvre. Tjenestemændene, der skal arbejde efter Loven, spørger man ikke til Raads, nej, man forhandler i Rigsdagen om denne „nye Skatteforøgelse“ og tager naturligvis her størst Hensyn til, hvorledes Loven lader sig forsvare overfor Vælgerne.

Her maa vi indrømme, at Venstres Standpunkt er ret snædigt. Tjenestemændene faar ved Lov fastsat en Grundløn af en saadan Størrelse, at den ikke skal forlede Tjenestemændene til at henfalde til Velleved, og saa suppleres den med et Konjunkturtillæg, der skal bortfalde i 1921, et Dyrtidstillæg, der ogsaa bortfalder, naar Statistisk Departement erklærer, at nu er Priserne faldet saa stærkt, at man hiden dette Tillæg er paa samme Levefod som f. Eks. i 1914.

Vi faar altsaa en Lov, der, hvad Beløbene angaar, maaske — jeg siger udtrykkelig maa-

ske — er saaledes, at den kan frelse Samfundet udenom en Konflikt.

I Øjeblikket er Sindene blandt Tjenestemændene saa spændte, at der ikke er langt til aabenlys Kamp, derfor gælder det om paa den billigst mulige Maade at dysse til Ro. Dette opnaas maaske med den Form for Lønningslov, som vi nu kan se vil komme, og Vælgerne kan ogsaa i den kommende Lønkamp tilfredsstilles med, at det jo slet ikke er Meningen med de høje Lønninger, de skal blot gælde et Par Aar. Men hvordan ser det ud om et Par Aar, er Forholdene da saaledes, at vi kan taale en saadan Nedgang, tror man paa, at den almindelige Velstand er gaaet ned? Vi tror det ikke. Vi tror og haaber, ja, vil bidrage vort yderste til, at den en Gang fastsatte Arbejdsfortjeneste for den private Arbejder maa holdes paa den nuværende Højde. Vi ved, at Arbejdernes Organisationer vil sætte alt ind paa at holde Lønnen oppe. Men naar det er Tilfældet, hvor kan man da nu fastsætte i Lov, at vor Arbejdsfortjeneste skal gaa saa væsentlig ned i 1921, som det er forudsat ved Konjunkturtillæggets Størrelse: 600—1200 Kr.? Vore Lønninger forudsættes altsaa at skulle gaa ned i 1921 med et Beløb, der gennemsnitlig bliver 900 Kr.

Naar Statistisk Departement erklærer, at nu maa Dyrlidstillæget borifalde, saa vil vore Indtægter med eet Slag falde med 1200—1500 Kr. Vi vil da atter staa bagest i Rækken af de daarligst betalte Arbejdere. —

— Om igen! —

Esbjerg i Juni 1919.

M. Mortensen.

Lønning og Politik.

Lønningskommissionens Arbejde lakker mod Enden.

Man begynder at skimte Rammerne af den Lønningslov indenfor hvilke vi vil komme til at leve i en maaske lang Aarrække.

Det er derfor kun naturligt, at Sindene er i Bevægelse, man har i den senere Tid slugt alt hvad Pressen bød paa, diskuteret Udsigterne.

De kunde synes lovende.

Om Bladene har været rigtig underrettet, turde dog være et Spørgsmaal.

Efterhaanden som Tallene (Lønnens) tager fastere Former, ser man tydeligt, at der handles.

Tænk engang! I Aaret 1919 handler man med Menneskeskæbner blandt danske Lovgivere.

For nogle Dage siden læste man saaledes i Bladene, at Partiet „Venstre“, det Parti, der hovedsagelig repræsenterer den besiddende Del af Landbobefolkningen, de Mennesker, der under Verdenskrigen, medens Tjenestemændene knapt havde det tørre Brød, lukkede, levede højt paa Krigspriserne, Gang paa Gang kræve Statsstøtte for at forsyne Befolkningen med Landbrugsprodukter, det Parti havde paalagt sine Repræsentanter i Lønningskommissionen at arbejde for, at den størst mulige Del af Tjenestemændenes Lønninger blev glidende.

Medens Tjenestemændene i de første Krigs-aar som gode Borgere bar deres Del af Byrden, den Verdenskrigen havde lagt paa Landet og som de gode Borgere fremdeles har maattet bære en Del af, saa skal de nu, da Verdensbranden er delvis slukket og Faren er drevet over, og de stiller Krav om at faa deres Levevilkaar bragt op paa det Punkt, som de maa have Ret til at staa paa, straks møder det Parti frem, hvis fornemste Talsmand under Lønningslovens Behandling i 1908 betonedede, „at Staten burde være den bedste Arbejdsgiver“ frem og søger at fiske det mest mulige til Fordel for Arbejdsgiveren, Staten.

Det er Partiet „Venstre“s Løn og Tak til Tjenestemændene, fordi de i Taalmod bar Krigens Byrder, medens de saa paa, at Hjemmene bragtes til Forfald.

— Og „det betrængte Landbrug“s Repræsentanter havde efter Sigende Held med sig; medens deres Jord og Ejendomme daglig stiger i Pris, medens man ude i de private Erhverv daglig forhandlede sig til Rette om betydelige Løn- og Arbejdsforbedringer, betingede Venstrepartiet sin Tilslutning til Tjenestemændenes Lønningslov af, at Lønningerne handlede ca. 300 Kr. ned.

De øvrige Partier paa Rigsdagen skal ikke

opfatte dette som en Erklæring om, at vi er tilfredse med den Stilling de indtager overfor Tjenestemændene, thi den er ikke dikteret af Hensynet til disses Vel, men kun af Hensyn til deres egen Stilling.

Ja, Bevæggrundene til denne Sjakren om Menneskeskæbner er jo ikke vanskelig at finde.

Vi staaer vel snart for Valg til Rigsdagen, og det er jo ikke mærkeligt, om man paa den Kant er bange for at komme ud til Vælgerne med en saa stor Post paa Udgiftssiden, som den ny Lønningslov uvægerlig maa blive, det er maaske ikke behageligt, idet saadanne store Udgifter kræver større Indtægter til Statskassen, og saa er det rart at have en Plade i Spilledaasen, der kan spille en Vise om at saa og saa mange Millioner sparede vi jer for.

Og saa mærkeligt det end ser ud, synes de øvrige Partier at være gaaet med til Handelen — men hvad, Venstres Stilling er vel Vand paa deres egen Mølle.

Men hvordan end Lønningsloven kommer til at se ud, om den bliver anlagelig eller ikke, saa maa denne politiske Sjakren vække til Effertanke, man maa gøre sig klart, at den næste Sag paa Dagsordenen, naar Lønningsloven er bragt i Havn, maa være Kravet om, at Forhandlinger om vore fremtidige Levevilkkaar maa føres mellem ligeberettigede Faktorer, der maa saa eftertrykkeligt som overhovedet gør lig sættes Punktum for slige politiske Intriger.

At Konjunkturlillæget skal bortfalde den 1. April 1921, dersom Lønningsloven iøvrigt er anlagelig, til den Tid maa vi sørge for at have Sagerne saaledes i Orden, at vi er to ved Forhandlingsbordet og under andre Former end de nuværende.

Lad os da se, hvordan det gaar, om „Venstre“ faar sin Villie, lad os se, om ikke mægtigere Faktorer end dette Parti spiller med, lad dem kun vedtage Lønningsloven med Bestemmelsen om Konjunkturlillægets Bortfalden til 1. April 1921, lad dem det — hvis ellers Lønningernes Størrelse godkendes af Tjenestemændene, til den Tid antager vi, at alle Partierne paa Rigsdagen og Regeringen for den Sags Skyld med forstaaer, at Staten

ikke har mindre Forpligtelse til at forhandle med sine Arbejdere end alle andre Arbejdsgivere — og saa forhandler vi paa en saadan Maade, at Konjunkturlillæget bliver staaende, forsaavidt ikke andre Arbejders Løn er gaaet nedad.

—k—

Penge! Penge!

Det er det Tjenestemændene kræver.

I Bladets Nr. 10 anføres i en Artikel „Situasjonen“ bl. a.: Regeringen behøver saamænd ikke at være ængstelig for, at den skal komme galt afsted og udbetale for store Summer til den enkelte Tjenestemand, der findes ikke en eneste maanedslønnet Tjenestemand, uden at han — forsaavidt man drager en Sammenligning med Lønstigninger i det private Erhverv — har mange Penge til gode.

Ja, vist har vi mange Penge til gode, hvis fulde Beløb vi aldrig vil faa; man har snydt os for disse Penge, og man kunde være dristig og gøre det i Tillid til, at der intet vilde ske ved at underbyde os; man havde vor Arbejdskraft, og vi var bundne. At der i vore Hjem vilde ske et Sammenbrud, brød man sig fejl om.

Straks Krigen brød ud, slog en anden statslønnet Stab (Generalerne) i Bordet: „Der er Krigstilstand, 25 pCt. har vi Krav paa.“ Regeringen vred sig, men maatte punge ud.

Hvor anderledes lyst vilde det ikke have set ud i vore Hjem, hvis Staten, Samfundet, havde sagt: De 25 pCt. maa ogsaa tilflyde Jernbanemanden, han er et Led, et meget vigtigt Led, naar vort Militær skal være krigsberedt, og for at gøre Skridtet fuldt ud lod ham slippe med at betale 2 pCt. i Skat af Pengene.

Men saa honnet var man ikke, vi havde jo fast Arbejde, fast Løn, og maatte da kunne sætte Tæring efter Næring.

Den økonomisk haarde Tid vi har gaaet igennem har sat et dybt Spor, men dybest i de Hjem, hvor der er flere eller mange Børn. Det Staten burde have ydet som passende Løn for Arbejdet, men som man ikke fik, det maatte vi søge den samme Institution, Staten, om at faa i Lønningsforskud; naar dette var fortæret og Lønnen derved samtidig formindsket ved de maanedlige Afdrag, saa tyede man til Statstjenestemændenes Laanforening eller man tog Laan paa Veksler, og for at klare Vekselafragene maatte man i mange Tilfælde opsøge Venner eller Bekendte.

Det er gaaet langsomt men sikkert ned ad Bakke. Alt hvad man maatte købe skulde betales med Toppriser. Vi manglede Toppri-

sen for vor „Vare“: vor Arbejdskraft for at kunne følge med, derfor gled vi bagud, og for længe, altfor længe tav vi. Man skjulte sin Nød og Gæld.

Det er naaet dertil, at mange Tjenestemænd i lange Tider har maattet søge til Pantelaaneren for at skaffe sig Penge. Man skal vide, at Pengeudlaaneren paa Lønningsudbetalingsdagen møder med Fuldmagt til at hæve saavel Løn som Dyrtidstillæg og for at modtage Afdrag paa Laan!

Saaledes ser det ud i en Tjenestemand's Hjem, hvor der er Børn!

Det skal med Bestemthed, med Vægt kræves, at vi faar yderligere Penge ud over vor Maanedsløn fastsat hver Maaned med en større Sum.

—y—

Sprogø.

Fra flere Sider har der været rettet Forespørgsel om Sommerpensionatet paa Sprogø i Aar vilde blive genaabnet.

Vi kan i den Anledning meddele, at Fællesudvalget overfor Generaldirektoratet har udtalt Ønsket derom og Generaldirektoratet paa sin Side har stillet sig meget imødekommende og har undersøgt Mulighederne for Etablissemmentets Genaabning.

Da imidlertid Forpagteren af Sprogø stillede sig meget uvillig hertil og stadig fremholdt de hermed forbundne Vanskeligheder, besluttede Generaldirektoratet at lade en Repræsentation tage til Sprogø for at søge truffet en Ordning.

Den 30. Maj var saaledes Søfartschef Heise, Kontorchef Zakariae, Assistent Chr. Schmidt og Lokomotivfører Rich. Lilie paa Sprogø for ved Forhandling med Forpagteren at naa en Ordning for Sommerpensionatets Genaabning, hvilket lykkedes.

Betjeningsspørgsmaalet, der rummede de største Vanskeligheder, mener Organisationerne at kunne være behjælpelig med, saa Tjenestemænd, der trænger til Hvile, atter i Aar vil kunne glæde sig til at finde denne paa Sprogø, hvor Sol, Luft og Vand er i rigelig Mængde.

Etablissemmentet vil være aabent i ca. 3 Maaneder og Prisen for Opholdet vil blive ca. Kr. 2,20 pro Persona.

Fra vore Bedsteforældres Tid!

Da det i denne Artikel omtalte „Lokomotiv“ med et mildt Udtryk kan betegnes som ejendommeligt, har jeg ment, det kunde have Interesse som en Kuriositet og til Belysning af svundne Tiders Synsmaader, at omtale dette.

Lokomotivets Konstruktion fremgaar af Illustrationen, og i det følgende skal jeg gengive Artiklen i den Form, hvori den fremkom i et svejtsisk Tidsskrift Aar 1850:

„Engelske Blade bringer en ny Opfindelse indenfor Jernbanevæsenets Omraade, hvilken vi, paa Grund af dens Vigtighed, ikke vil undlade at bringe til vore Læseres Kundskab. Saa meget mere, som vi ved Hjælp af en Tegning kan anskueliggøre den.

I Italien gjordes fornylig den skarpsindige Opfindelse, at frembringe Drivkraft til Jernbaner ved Anvendelse af Heste, hvorved de dyre Damplokomotiver helt overflødiggøres.

Det første Eksemplar af dette nye Befordringsmiddel er allerede ankommet til England, hvor det arbejder paa „Syd-Vest-Selskabets“ Skinneveje.

Det nye Lokomotiv, som kaldes Impulsoria, bestaar, som det ses af Tegningen, af en aaben Vogn, hvori Hestene anbringes paa en saadan Maade, at saavel deres Trækraft som deres Vægt kan benyttes. Hestene staar paa en fuldstændig lige Platform, der ved deres Gang sættes i tilbagegaaende Bevægelse, medens Dyrene selv, trods deres stadige Gang fremefter, ikke kommer ud af Stedet.

Denne Platform, opkaldt efter Opfinderen Pedivella, bevæger en Akse, som ved Tandhjulsudveksling staar i Forbindelse med en Skive, gennem hvilken Bevægelse, ved Hjælp af Snoretræk, overføres til Hovedaksen: „Lokomotivets Drivhjul“.

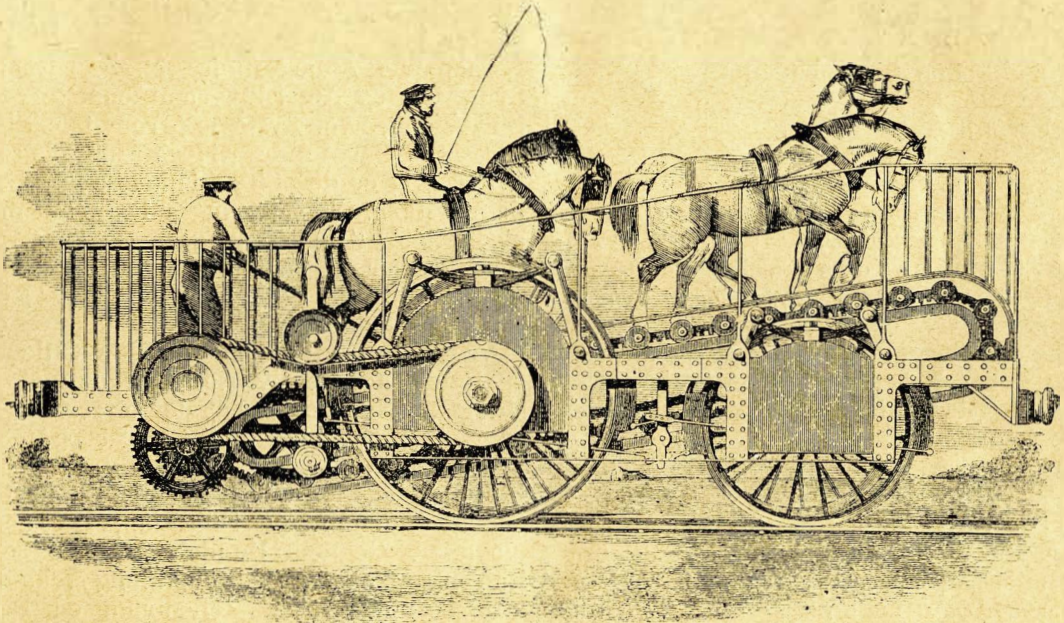
De forskellige indbyrdes Forhold mellem Tandhjulets og Snorskivernes Diameter er bestemmende for de forskellige Hastigheder. Hestene skal kun holdes i almindelig Skridtgang; men Lokomotivets Hastighed kan reguleres og efter Ønske sættes op til ca. 60 engelske Mil i Timen, uden at Dyrenes Bevægelser behøver at forceres.

Den Tanke at bruge Heste i en Vogns Indre, for gennem deres Kraft at kunne forøge Hastigheden, er allerede gammel. Der har gentagne Gange været gjort Forsøg paa at bringe dette til Udførelse, men hidtil har dog ingen kunnet naa Resultater. For yderligere at forøge Drivkraften overvejes det at forsyne Maskinen med en lukket Overbygning, saaledes at Hestene er fuldstændig beskyttede mod Vejr og Vind.

Den omtalte nye Maskine er opfundet af en Italiener ved Navn Clement Masserano fra Pigneral i Piemont, og er, som allerede før omtalt, ankommet til England, hvor den arbejder paa Nine-elms Stationen i Baneselskabet „Syd-Vest“ til alles Tilfredshed, ved

vendt kan Maskinen ogsaa stanses uden at Hestene behøver at afbryde deres Gang.

Ved den ringe Kraftanspændelse denne Maskine fordrer af Hestene kan disse udmærket godt arbejde 8 Timer daglig. I Løbet af disse 8 Timer kan Impulsoria mindst tilbagelægge 8 Gange 30 Mil. Da nu en Hest koster 2 Schilling om Dagen (hvorved 4 Heste altsaa kun kommer til at koste 8 Schilling daglig), men Stenkul koster $\frac{1}{2}$ Schilling pr. mil, eller ialt 6 Pd. Sterling (= 120 Schilling) om Dagen for samme Vejlængde, saa er det indlysende, hvilken overordentlig stor Indflydelse en saadan Udgiftsbesparelse maa have saavel paa Jernbanernes Drift som paa Interessenternes Stilling; thi Dr. Lardner har i

„Impulsoria“.

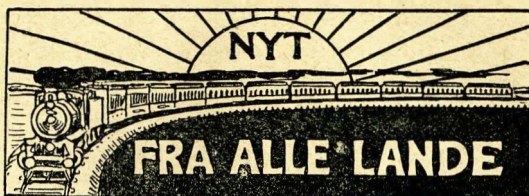
Forsøgene transporteredes over 30 Vogne ind paa Stationen, som er beliggende paa en stærk stigende Strækning. Lokomotivet er kun bygget til 2 Heste, det tilbagelægger 7 eng. Mil i Timen; men man haaber at kunne bringe Hastigheden op til 15 à 20 Mil i Timen, ligesom man regner med, at der ved Anvendelse af 4 Heste skal kunne opnaas mindst samme Hastighed som Damplokomotiverne.

Impulsoria kan ligesom Damplokomotiverne køre i begge Retninger uden at Hestenes Stilling behøver at forandres, den er saaledes indrettet, at Maskinen kan fortsætte sit Løb selv om Hestene staar stille, og om-

sit værdifulde Værk „Railway Economy“ (Jernbane Økonomi) beregnet, at den hidtil anvendte Drivkraft ved Jernbanerne andrager fra over Halvdelen til fire Femtedele af de samlede Udgifter.

Hovedfordelen ved denne nye Maskine ligger dog selvfølgelig deri, at den ved sin Prisbillighed muliggør Anlæg af Jernbaner paa Sidelinier, og til Steder, hvor man, med de hidtidige store Drivkraftsudgifter, ikke har turdet tænke derpaa.

E. K.

25 Aars Jubilæum.

Den 1. Juli kan Lokomotivførerne A. F. C. Madsen Gb., Sophievej Nr. 13¹, København V., A. N. P. Carlsen, Odensegade 12³, Aarhus og R. P. Rasmussen, Esbern Snaresgade 12², København B. fejre 25 Aarsdagen for deres Ansættelse som Lokomotivmænd.

Ekstraordinært Hovedbestyrelsesmøde

den 3. Juni 1919.

Soph. Jensen fraværende.

Dagsorden:

1. Tjenestetidssagen.
2. Lønsagen.
3. Eventuelt.

Punkt 1. Formanden gennemgik de enkelte Punkter i et fremlagt Forslag til Ændring af Tjenestetidsreglerne.

Efter en meget lang Diskussion om de enkelte Punkter i Forslaget enedes man om, at Forretningsudvalget udarbejder et nyt Udkast paa Grund af de paa Mødet fremsatte Forslag og Udtalelser.

Forslaget vil blive tilstillet Generaldirektoratet i indeværende Maaned.

Punkt 2. Formanden redegjorde for Henvendelsen til Statsministeren. Omtalte derefter de om Lønsagen fremkomne Oplysninger og udbad sig derefter Medlemmernes Udtalelser hertil.

Efter at mangrundighed havde debatteret Spørgsmaalet vedtog man at udsende Spørgeskemaer til Medlemmerne.

Punkt 3. Formanden foreslog, at man, paa Grund af Fraværelse fra Danmark af saavel Formand som Næstformand, Kredsformand for Lfb. og Sekretæren konstituerede et Medlem som Formand i den Tid.

Hertil valgtes Lillelund.

Man vedtog derefter en bestemt Ordning for Fordeling af Arbejdet paa Kontoret.

Kan n oplyste om de indkomne Beløbs Størrelse til Bygningsarbejderne.

Delegeretmødets Referat forelaa nu færdig fra Sekretærene og det vedtoges, paa Grund af den uforholdsmæssige store Udgift ved at lade dette trykke, at maskinskrive og udsende dette i et forholdsmæssig Antal til Afdelingerne. —

C. M. C.

Eksplodings-Fyringsanlæg.

Ved at finmale Kul og blæse Støvel gennem særlige Brændere ind i Fyret — den saakaldte Kulstøvfyring — opnaas langt bedre Udnyttelse af Kullenes Brændværdi end ved almindelig mekanisk eller Haandfyring med middelstore Kul. Systemet kræver imidlertid Kværne, Sigler, Tørrerum og dertil hørende Transportmidler for Kullene, og Kanaler til Støvel, hvorfor Fremgangsmaaden kun betaler sig ved større Virksomheder eller hvor Kulstøv findes som Affald, f. Eks. ved Kulgruber.

Saadanne Anlæg findes bl. a. i England, Sydafrika og Amerika, samt enkelte Steder i Tyskland, hvor Systemet, trods talrige Forsøg, ikke har fundet videre Udbredelse.

Fornylig er der i Tyskland udlaget Patent paa et Eksplodings-Fyringsanlæg, som menes at besidde Kulstøvfyringens Fordele, men ikke kræver noget Hjælpemaskineri, saa at Anvendelse kan finde Sted ved selv ganske smaa Kedelanlæg.

Ved dette Fyringssystem falder Kullene fra en Fyldetragt i begrænset Mængde ned i en stærk „Fyringsbeholder“, der er forlænget til en Art Brændertud ind i Fyret og modsat denne har et svært „Bundstykke“. Mellem Fyldetragten og Fyringsbeholderen findes endvidere en Afspærringsklap, der aabner nedefter. Gennem Bundstykket trækkes et Patronbaand, og ved en indstillelig Mekanisme affyres med visse Mellemrum en Patron Sprængstof. Herved lukkes Afspærringsklappen til Fyldetragten, og Kullene i Fyringsbeholderen pulveriseres og blæses ind i Fyret. De Kul, som ikke er blevet tilstrækkelig findelt falder ned paa Fyrristen og holder dennes Ild vedlige til Antænding af næste Kulstøv-„Indblæsning“.

Fyringsbeholderen og den oven over værende Tragt er monteret paa en Søjle, der har Hængselled forned, saa at Bekylen fra Sprængstoffet kan oplages; ved Rystelsen falder Afspærringsklappen ned og aabner for en frisk Portion Kul, hvorefter en stærk Fjeder stiller Søjlen lodret, og alt igen er klar til Affyring. Det hævdes, at hele Anlægget er ganske ufarligt, da Patronerne indeholder et „Sikkerheds-Sprængstof“, der kun kan eksplodere ved det særlige Anslag.

Dette Eksplodings-Fyringsanlæg er meget

interessant, da det paa en yderst simpel Maade løser Spørgsmaalet om Kullenes Findeling, Tørring og Indblæsning. Hvorvidt det faar blivende Værdi, maa Praksis vise.

— E. —

Maskinsmøring efter Gehør.

For mange Aar siden omtalte og afbildede T. for M. V. et Høreapparat — Maskinistens Steroskop — med hvilket man kunde lokalisere Stød i Maskinen, egentlig kun en bedre Udførelsesmaade af den kendte Lyttepind. Et lignende Apparat har man i flere Aar kunnet faa hos Otto Bolte i Hamborg: det har været anvendt en Del ved Landmaskiner, og har under Krigen, hvor Spørgsmaalet om Smørelse-Økonomi er blevet særlig aktielt, faaet en hel ny Anvendelse, som en Art Regulator for Smøreforbruget i en Maskine.

Økonomien kan jo som bekendt føre en saa vidt, at Lejet ødelægges af for lille Olie-tilførsel, medens man paa den anden Side let udsættes for at smøre for rigeligt, naar man tror et Leje har Tilbøjelighed til Varme. Her kommer Høreapparatet — en Mikrofon, der overfører og forstærker Lyden gennem Kontakter, der indføres i Øregangen — kendt fra uhygiejniske og uæstetiske Gramafon-lokaler — til Hjælp, idet et daarligt smurt Leje karakteriseres ved en slibende Lyd, der meget nøje kan holdes ude fra den glidende Lyd i et rigtigt smurt Leje, — ikke hørligt for det blotte Øre, men ret stærkt gengivet af Mikrofonen.

Man kan saaledes indstille sit Smøreapparat efter Gehør, idet man giver mere Olie, indtil den slibende Lyd er ophørt eller omvendt kniber paa Tilgangen lige til Lyden viser sig o. s. fr.

Tæring af Kondensatorrør.

Dette uhyre vigtige Spørgsmaal har jo flere Gange været udførligt og oplysende behandlet i T. for M. V.; og det kan maaske have Interesse at høre, at et fransk Forslag gaar ud paa at dele Kondensatorrøret i to — et ydre og et indre — ud fra den Forudsætning, at det altid er en meget ringe Del af Rørets

krumme Overflade, der er tæret; hvad man let kan overbevise sig om, ved at se paa den indvendige Side af det beskadigede Rør. Fordobler man derfor Røret, d. v. s., hvis man fækker et ydre Rør om det indre, og trækker dem færdig sammen, vil der være en meget stor Sikkerhed for, at de tærede Partier i det yderste Rør, ikke vil være sammenfaldende med dem i det inderste.

Et saaledes fordoblet Rør skulde have samme Tykkelse som det enkelte, trukne Rør, men sikkert mere end den dobbelte Levelid.

Betonskibes Afløbning

har voldt en Del Besvær, og selv den ejendommelige Løsning, man anvender i Norge, at vandsætte Skibene med Bunden opad, og lade dem selv vende sig ved Indpumpning af Vand, er maaske ikke saa let at gennemføre ved større Skibe. Et engelsk Værft har foreslaaet, at bygge Skibene i en Flydedok; herved skulde man opnaa at Formen til Skibet kunde blive staaende i Dokken og stadig benyttes til Skibe af samme Type, umiddelbart efter at Vandsætning havde fundet Sted. Denne sidste skulde foregaa paa den Maade, at den ydre Form blev trukket lidt tilbage, hvorefter Dokken sænkedes til Skibet flød, og man undgaar saaledes de svære Kraftpaa-virkninger, der altid vil være til Stede, naar et Skib løber af Stablen, samtidig med, at de langt tidligere kunde sættes i Vandet, endnu medens Betonen ikke var tørret helt.

Vesterbros Skotøjshus

15, Absalonsgade 15,

bør være Deres FODTØJ

Leverandør i Forretningen grundlagt 1879.

HAFNIA

Samlede Garantimidter pr. 1. Januar 1919
ca. 95 Millioner Kroner.

Samlet Forsikringsbestand pr. 1. Jan. 1919
ca. 350 Millioner Kroner.

**Husk Fiskeforretningen,
Istedgade 109.**

Tlf. Vester 1347 y,

Altid frisk Fisk til Dagens billigste Priser.
J. Osborne, Ny Indehaver.

Announce-Ekspeditioner:

For Kjøbenhavn: Chr. Hylver, Sommerstedgade 22,
Telefon Vester 4011.

For Provinsen: L. Rasmussen, Hans Tausensgd. 14, Odense.
Telefon 2288.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B.
Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig.
Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

English House

NØRREPORT

En Klædning fremstillet af dansk Buckskin i moderne Enradet Façon.

Tillægget er det bedste der kan fremskaffes i Øjeblikket og forarbejdningen vor sædvanlige durable.

Kr. 78

Ryg

CREMO

Tobak.

Leo 33

mod

Hoste og Hæshed.

Faas overalt.

SKOTØJSBØRSENS FODTØJ

giver altid Tilfredshed.
NØRREBROGADE 183.

Telefon
3356

Broberg, 16 Amagervej 16

Telefon
3356

Dowlas 1,85—2,35, Medium 2,50—3,00, svære Haandklæder, 2 Kr. pr. Stk.
prima Viskestykker 1,25—1,50—2,00 pr. Stk.

En Del ekstra gode Overdyner, Underdyner lidt beskadigede paa Vaarene af Vand bortsælges med 20 pCt. Rabat.

Vattæpper, alle Farver 22,25, 26,50, 31,75, svære uldne Tæpper 12—16—18
20—28 Kr. Et Parti svære Sokker 4,50 pr. Par.

Lokomotiv Tidendes

Husk Rabateuponen for De har ikke Raad til at lade være.

Rabateupon
6 pCt.

Største Udvalg i Gulvtæpper Gardiner, Sengeudstyr.

Leverandør til Varelotteriet.

Spar 10 pCt. paa Glarmesterarbejde.

Køb deres Billeder og Fotografirammer i Glarmesterforretningen
Nørrebrogade 61, JOHS. HANSEN.

Stort Udvalg — Billige Priser.

Alt Glarmesterarbejde udføres — Alle Jernbanefunktionærer 10 pCt. Rabat.

Personbanegaardens Marketenderi.

F. L. Viltoft

anbefaler sig til det ærede Lokomotivpersonale.

Musikhuset Allegro

Nørrebrogade 163 — København L.
Gramofoner og alle Musikinstrumenter.
Jernbanefunktionærer 10 pCt.

GODTFRED MENTZEL

MØBELMAGASIN

NØRREBROGADE 200. - - Telefon Taga 270.

Stilfulde, solide MØBLER.

Moderate Priser.

Lempelige Vilkaar.

Største Udvalg paa Nørrebro!

E. L. WEIMANN & Co.

St. Strandstræde 9—11, 4. Tlf. 5871 - 10871.

Guld- og Sølvvarer en gros.

Intet Salg til Private.

Kranse — Buketter — Blomsterdekorationer

Blomsterforretningen „Bellis“

Foreninger 10 pCt.

Ved Martin Grøbel.

St. Kongensgade 90 :: Telefon: Palæ 590 y.

Ernst Nielsens Conditori

21, Jagtvej 21 - - Telefon Taga 1581 x.

Anbefaler sig til de ærede Medlemmer.